

PRIS: kr.1,00.

SUF's MEDLEMSBLAD

NR. 3 1968

VÅG Å KJEMPE - VÅG Å VINNE!

AKP - ARBEIDERKAMPFEN

1945 - 1946

AKP - ARBEIDERKAMPFEN - AKG A ANNE

SITUASJONEN- OG HVA SÅ?

Som SUF-laga vil være kjent med, blei forholdet mellom SUF og SF ytterligere tilspissa i og med det som skjedde på siste landsstyremøte i SF. Dette er et nytt tegn på at SFs landsmøte i februar kan bli definitivt avgjørende når det gjelder dette forholdet. Høyrefløyen i partiet vil muliggjøre ikke gå inn for at SUF-ene direkte utelukkes fr SF. Opplegget den siste tida har gått ut på at partiet må anerkjenne SFU-grupper, -lag og organisasjoner tillegg til SUF. Argumentasjonen er noe varierende. Utgangspunktet er ett av to: SF bør ha to ungdomsorganisasjoner eller ingen!

Men også dette nye utspillet fra høyrefløyen er sjølsagt et splittelsesopplegg. Om landsmøtet går inn for dette opplegget - f.eks. ved å anerkjenne de SFU-grupper som nå er oppretta på en del steder, så vil det bety et organisatorisk ved sida og på tvers av SUF. Slike grupper vil både innad og utad framstå som konkurrerende i forhold til SUF, og SUF vil i realiteten ikke lenger være partiets ungdomsorganisasjon.

SUF-laga bør være forberedt på at dette kan komme til å skje. Nettopp i denne sammenheng blir det kanskje viktigere enn noen gang før å stille oss spørsmålet - på samme måte som hos kamerat Mao - om hvilket grunnlag vår politikk bør hvile på. Og i denne situasjon bør kamerat Maos svar også være vårt svar: "Grunnlaget bør være vår egen styrke, og det betyr fornyelse ved vår egen innsats. -- Vi håper på hjelp utenfra, men vi forlitter oss ikke på den!"

Hovedoppgava i de to-tre neste månedene blir derfor å konsolidere organisasjonen. Dette blir viktigere enn å ekspandere. På samme måten blir det viktigere å konsolidere SUF enn å arbeide i SF.

Landsmøtevedtaket om å studere Marxismen-leninismen, Mao-Tse-Tungs tenkning tar nettopp sikte på ei politisk konsolidering. Men styrkinga av organisasjonen må sees i en større sammenheng. Teorien skal være ei rettesnor for handling. Studiene skal "lære oss å spille piano". Og når vi spiller piano, bruker vi alle ti fingrene.

Derfor blir det viktig - i tillegg til studiene - å utvikle en stadig bedre og stadig meir sjølstendig praksis. Den vesentligste praksis for SUF i dag er å vinne tillit hos arbeidsfolk, ta initiativ til frontarbeid, og lede og utvikle dette arbeidet. Den fagopposisjonen som nå er under utvikling innafor LO blir et sentralt arbeidsfelt for oss! Likeså interessekampen i skolene, Vietnamarbeidet og anti-NATO arbeidet. SUF-medlemmer bør se det som en forpliktelse å gå i spissen for og lede utviklinga på disse arbeidsfeltene.

Et anna ledd i den politiske og organisatoriske styrkinga av SUF er å ta aktivt del i diskusjoner om parlamentarisme, demokratisk sentralisme og proletariatets diktatur m.m. som foregår blant SF-ene i disse dager.

Fellesmøter med SF-lag der slike spørsmål diskuteres blir ofte vellykket.
SUF-lag bør ta initiativet til slike møter dersom SF-laga ikke gjør det.

Sentralstyrets bidrag til ei sammensveising av organisasjonen vil i denne omgang bestå i en ytterligere intensivert reisevirksomhet. Vi er nå iferd med å planlegge et landsomfattende reiseopplegg i januar.

Når den nødvendige innsatser satt inn for å styrke og utvikle SUF på disse forskjellige måter, bør de krefter som er til overs brukes til organisatorisk/politisk arbeid i SF.

Det betyr ikke at vi i dag ser på SF som et betydningsløst arbeidsområde. Men en slik konsolideringsvirksomhet som er skissert opp overfor, vil nettopp kunne utvikle de politiske motsetningene innen SF.

5. desember 1968

Sigmund C.
(sign.)

Reise i Finnmark 17.-25.oktober.

Den hensikt reisa var tenkt å skulle tjene ,kan vi summere opp i tre punkter:

1. Vi ville lære meir om krisa i Finnmark,for dermed å kunne delta meir - og på en riktigere måte - i den kamp mot kapitalmakta som Finnmarks befolkning fører.

2. Jeg skulle forsøke å lage repotasje for Anders M. A i Orientering.

3. Vi ville utbygge og forbedre SUF-aktiviteten i Finnmark.

På forhånd hadde vi svært få kontakter i fylket.Vi hadde et lag ,som fungerte dårlig i Vardø,og vi hadde kontakter i Berlevåg og Vadsø.Det var derfor nødvendig å begynne med "grunnarbeid"de fleste steder.Ettersom jeg skulle besøke heile 6 steds på ei uke ,hadde jeg ikke tid til å hefte av "Unge Høyre"folk. Så jeg tok ikke sikte på noen åpne diskusjonsmøter,men derimot en slagsystematisk "gerilja"-virksomhet på skoler og arbeidsplasser.

Sett under ett,var turen svært vellykka -ut frs alle tre hensikter.M.h.t. de lærdommer jeg fikk om krisesituasjonen i Finnmark,vil det i neste nummer av "Ungsosialisten" komme et forsøk på oppsummering og analyse.Ellers har det vært en repotasje i Orientering - interjuer med en del fiskere i Øksfjord.

SUF-aktiviteten blei noe bedre på alle de steder jeg besøkte - unntatt Hammerfest.Dit kom jeg søndag morgen kl.5 .Fra før av hadde vi ingen kontakt i byen, og det umulig å få kontakt med de Sferne jeg hadde navnet på.Ettersom det var søndag ,kunne jeg heller ikke oppnå noen systematisk kontakt med skoleelever eller arbeidere .Så da jeg reiste videre neste morgen klokka 6,hadde jeg ikke oppnådd noen ting.

De øvrige steder gikk det bra.SUF-laget i Vardø blei rekonstruert med et par nye medlemmer ,og det blei starta nye lag/studiegrupper i Alta,Øksfjord,Vadsø og Kirkenes.De fleste medlemmene i disse laga er skoleelever.Men det er også en del solide arbeidere ,og alle sammen står på et klart klassegrunnlag.

Disse laga er jo starta svært raskt,og det kan kanskje reises tvil om de vil komme til å bli stabile eller om de dør bort etter kort tid.Min vurdering er imidlertid at laga har gode muligheter til å utvikle seg og bli slagkraftige. Særlig fordi samtlige har dyktige og politisk godt skolerte ledere.

I det heile ligger forholda i Finnmark godt til rette for SUF-aktivitet.Sjøl om^ situasjonen er noe forskjellig fra sted til sted,merker folk i fylket kapitalismens krise på kroppen.Alle merker den ikke like sterkt,men samtlige har den i hvert fall nært innpå livet.Det er lett for oss å forklare sammenhengen mellom krisa og kapitalismen,mellom den kapitalistiske krisa og SUFsaksjoner og mellom SUFs aksjoner og den politiske plattformen.

Dette bør vi ta konsekvensen av ved flere reiseopplegg- og vi har altså planlagt en ny Finnmarkreise i januar.

Sigmund Gr

Rapport fra Møre og Romsdal.

I Møre og Romsdal har vi to lag :Ålesund og Molde.Kristiansundlaget, med 70 medlemmer, oppløste seg etter Landsmøtet i høst.Den direkte foranledning var kanskje først og fremst landsmøtets vedtak om å tillempe den demokratiske sentralismen og resolusjonen om Midt-Østen.

Hvordan kunne disse to vedtaka straks føre til at ingen så noen vits i å drive SUF-aktivitet lenger ?

Etter et kort opphold i Kristiansund fikk jeg bekrefta at årsaken til at det gikk så dårlig var å finne i sjølve måten laget var drevet på, eller i den fullstendige manglen på skolering og praksis.Det fantes en liten klikk med teoretiske stjerner som kranget seg imellom ,og resten av laget var passive tilhørere og disipler til den ene eller den andre av disse.De turde aldri si noe sjøl,for det fantes ikke studiesirkler i laget eller andre mindre grupper hvor medlemmene kunne lære seg opp i praktisk arbeid og i teori.Skolearbeidet,det faglige arbeidet,FNL-arbeidet og "Norge ut av Nato"-arbeidet lågnede.Derfor syntes sjølsagt medlemmene at de ikke var no som gikk tapt da de oppløste laget.De hadde mista trua på arbeiderklassen fordi de ikke dreiv arbeid ute blant massene og ikke konsekvent ville stille seg på arbeidsfolke side .De tenkte ikke på å gjøre SUF-laget til et best mulig redskap for arbeiderklassens kamp.De hadde en løs organisasjon med store indre motsetninger,og de ville heller dyrke disse motsetningene enn overvinne dem gjennom praksis og klassekamp.Det var kanskje derfor de hadde slik motvilje mot den demokratiske sentralismen.Kristiansund er allers ingen borgerby,så viss noen kunne få istand en skikkelig praksispå ett av de feltene vi må dekke ,så skulle grunnlaget være godt for et nytt og bedre SUF-lag i Kristiansund.

I Molde og Ålesund stiller sakene seg annerledes.Molde er en administrasjonsby,slik at SUF-laget der har nesten bare skolemedlemmer.De er 16 som begynner å få et grep om skoleringsarbeidet og lagsarbeidet.Det er kommet bevegelse blant skoleelevene i Molde,så SUF-laget vil konsentrere seg om skolearbeidet.Det er grunnlag for opprettelse av en interesseorg. straks, men sakene må jo forberedes,Dessuten vil laget drive Vietnamarbeide 20.des

I Ålesund er SUF-laget nytt .Det har hatt begynner vansker med sjølve det organisatoriske-med skoleringa og med medlemstilslutninga.Men de har da fått vist at de eksisterer.Derfor skulle det gå an å få fleire med. Halvparten av medlemmene arbeider.Vilkårene ligger tilrette for å konsentrere seg om det faglige arbeidet.Dessuten må sjølsagt grunnskoleringa gis første prioritet.

Mange jeg snakket med i alle de tre byene understreket hvor elendig kontakten med resten av SUF og sentralstyret,og heile det indre demokratiet har vært.

Dermed blir det vanskelig å forsvare og representere organisasjonen og for klare hva som skjer andre steder. Det er lettere å gi etter for press f.eks fra foreldrene, og til å tro på borgerpressa. Dette blir akutt viss SF kaster ut SUF på landsmøtet sitt. Noen mente det da ville bli vanskelig å drive SUF-virksomhet på vestlandet. Det tror jeg likevel ikke det er grunn til. Det vesentlige er om vi kan styrke kontakten og det indre demokratiet i organisasjonen, gjennomføre at alle medlemmene har væpnet seg med den rette teorien og framfor alt at de lokale SUF-laga kan drive effektivt arbeid for arbeidsfolks interesser på et par områder. Da vil folk støtte oppom SUF og fatte mot. I motsatt fall er det likegyldig for folk hvilken organisasjon de slutter seg til, eller om de står i noen organisasjon overhodet.

Harald M:

Reisa blei foretatt i midten av november 1968, og de stedene som blei besøkt var STJØRDAL, LEVANGER, STEINKJER, NAMSOS.

STJØRDAL: SUF har en "kontakt" der, som visstnok aldri har fungert, Han er antakelig AUfer og utflytta til Nord-Norge.

Forholda på stedet: mye ungdom på gymnas, realskole, yrkesskole etc., og ikke nevneverdig med arbeidsplasser. Vanskelig med stabilt SUF-lag, som alle andre utkanter, fordi folk fløtter ut etter endt skole. Stjørdal har imidlertid den fordel at folka fra Trondheim uten vanskelighet skulle kunne holde kontakt med et eventuelt lag, hjelpe til med innledere osv., siden stedet bare ligger ca 3 mil fra T. Brev sendt T. SUF om dette.

Resultat: Kom i kontakt med noen folk på realskolen, som forøvrig allerede hadde fått en god del stoff tilsendt fra den kinesiske ambassade i Oslo, leste Mao ivrig, så ivrig at det hadde fått skolen til å premiere med nedsatt oppførselskarakter for ledera. Folka var ivrige etter å få i stand ei gruppe, men siden jeg bare hadde kontakt med tre mann, som kanskje kunne dra med et par interesserte, beslutta vi i første rekke å lage ei studiegruppe på skolepolitikk(interessekamp) med 3 mcter, hvorpå de kunne gi seg i kast med ml-sirkelen, og deretter eventuelt lagsdanning.

LEVANGER: Sol.kom. har en kontakt på stedet; han går i siste klasse på Lærerskolen, og bor på elevinternatet. Veit ikke åssen han fungerer i Solkom-sammenheng, men han er i alle fall ikke brukbar som SUFkontakt.

Forholda på stedet: "Vanskelig" sted å få igang noe SUFlag på. En del arbeidsløshet og også mye ungdom under utdanning uten særlige muligheter til jobber på stedet. Ligger ugunstigere til enn Stjørdal når det gjelder kontakt med Trondheim, men et samarbeid Stjørdal/Steinkjer om Levanger kan bli fruktbart for Levanger.

Resultat: Ikke noe særlig annet enn å fastslå ovenstående og dessuten at SFs kontakter på stedet er temmelig ubrukbare for å få kontakt med ungdom.

STEINKJER: har hatt SUFlag i lengre tid, men aktiviteten har vært svært vekslende, og i høst har SUF til og med fått endel returpost fra S.

Forholda på stedet: Antakelig er S. det stedet i fylket der det ligger best an. De problema som skoleungdommen er særlig opptatt av ved siden av de vanlige skolesakene som ytringsfrihet, organisasjonsfrihet o.l. er stipend og låneordninga som reelt er forverra etter innføringa av "borteboer" stipend, og dessuten hybelproblemet.

Resultat: Fikk i stand et møte med SUFera, hvor vi i hovedtrekka blei fullt ut enige om SUFs linje. På grunn av dårlig organisatorisk arbeid på stedet, så hadde folka stort sett vært uten informasjon. Dette vil nå bli utbedra ved nyvalg av styre og iverksetting av ml-studiesirkel. Ikke klarhet i medlemstallet. De progressive driver imidlertid en bra paksis på skolen med veggavisdebatt o.l., og har fått stor oppslutning, så stor at Trønderavisa(v/sp) fant det nødvendig å hetse mot dem. Skoleaktiviteten er et godt grunnlag for SUFarbeidet, og kan gi et medlemstall som er forholdsvis høgt.

NAMSOS: Det har eksistert SUFgruppe på stedet, men den er oppløst etter lokalt SF-initiativ. Ingen SUFkontakt på stedet.

Forholda på stedet: Visstnok mye bra folk blant skogsarbeidera i Namdalen, ellers må forholda sies å være temmelig lik de andre stedene som er nevnt, bortsett fra at Namsos ligger vanskelig til når det gjelder kontakten med et levedyktig sentrum, som f.eks. Trondheim. Dessuten er det antakelig for mye å vente at Steinkjer skal ta seg av N. foreløpig. Et effektivt arbeid i Namsos krever nok et lengre opphold.

Resultat: Ytterst magert, oppnådde ikke kontakt med de folka som Solkom har på stedet, med ett unntak.

RAPPORT FRA SØR/VEST-LANDET.

I tidsrommet 20/11 - 28/11 var det følgende plassar:

Kristiansand, Mandal, Stavanger, Haugesund, Odda og Bergen.

Kristiansand:

Inntil sommarferien i år hadde laget om lag 65-70 betalende medlemmar. Ein hadde greid å skape eit ganske aktivt SUF-miljø. Eit viktig punkt å vere merksam på imidlertid er at skolering i revolusjonær teori hadde vore eit forsømt felt. Studiesirklane hadde for det meste gått på U-hjelp, Vietnam, NATO osv.

Politisk sto laget på ei høgreline innafor SUF, men fylgde stort sett opp den revolusjonære linja. Men då leiarane i laget dro frå byen, sank aktiviteten sterkt. Laget hadde folk både på sommarleiren og landsmøtet. Nokre få ekstremt høgreorienterte hadde lenge drivi undergravingsverksemd for å splitte laget. I samband med Orienteringshetsen mot SUF like etter landsmøtet splitta ei gruppe på omlag 15-20 personar ut av laget leia av Ivar D. Desse starta så ei SFu-gruppe. Denne gruppa har ikkje greitt å eksistera organisatorisk, og har såleis ikkje vore i stand til å utrette noko. Ikkje minst avdi fleire var "tvilarar" og angra på bruddet.

Tilbake sto eit SUF-lag på omlag 40 medlemmar på papiret, men bare med ei kjerne på ca. 10 ein kunne nytte i det vidare lagsarbeidet.

SUFarane arrangerte eit møte med meg der eg snakka om "Den politiske situasjonen og våre oppgåver". Det var omlag 15 tilstades, av desse 4 frå SFu-gruppa. Møtskiftet vart godt, og 2-3 av SFu-folka gjorde sjølvkritikk og tenkte på å gå attende til SUF-laget.

Seinare hadde eg uformelle samtalar med ein par-tre av folka. Vi blei enige om at laget skulle satse på intens skolering i marxistisk-leninistisk teori fram til jul for å sette gruppa betre saman. Vi drøfta vidare kva som kunne gjerast med framstøt på skulefronten og den faglege fronten med sikte på nyrekruttering.

Mitt inntrykk er såleis at det er avgjort muleg å reise SUF-arbeidet i Kr.sand, og denne gongen på eit meir solid grunnlag, nemlig eit revolusjonært!

Mandal:

Det har tidlegare vore lag i Mandal. Men grunna kadersvikt, måtte laget nedleggjast. Eg hadde såleis ingen kontaktar då eg kom til byen. Eg kom imidlertid for seint til å rekka skulane, og fekk heller ingen særleg kontakt. Turen må difor vurderast som bomtur. I samband med eit seinare reiseopplegg på sør-landet må det gjerast ein del sondering og framstøt i byen, då det finst både skular av ymse slag og ein del industri der.

Stavanger:

Eg hadde fleire møter i Stavanger med omlag 10-15 som møtte fram. Laget er tydeleg i ekspansjon. Ein kan ikkje seie at laget er ideologisk samla, men dei fleste er enige om at et brudd er ille. Laget har nok marxist-leninistar, nokre som står på siste SUF-programmet og ein del høgreorienterte som er mot brudd. Diskusjonen i laget er bra. Studiene kunne etter mi meining ha vore betre ideologisk - ein legg opp til større ytre aktivitet fagleg og på skulefronten. Driv og med eitslags Vietnam og NATO-arbeid.

Haugesund:

SUF-laget hadde gått i oppløysing. Eg var såleis utan kontaktar då eg til byen. Prøvde på framstøt på gymnaset utan resultat. Byen er særsmåborgarleg, ikkje minst avdi den fungerer som handelssenter for opplandet. Det einaste av industri å snakke om er Haugesund Mek., som er Venstre og AP-dominert.

Eg traff ganske mange folk som gikk med FNL-merke. Dei fleste hadde vore med i SUF-laget. Men dårleg skolering, hippietendensar, provotendensar osv. resulterde i at laget gjekk i oppløysing. Nokre få folk, med Olav V. i spissen prøvde å laga et SFu-lag, som går sers dårleg. Men dei fleste av radikal legning er prega av hippiestil, driv med viseklubb og søker å forena antroposofi og marxisme! Det trengs såleis grundig arbeid i marka for å reise et nytt SUF-miljø.

Sauda:

Skulle ha vore i Sauda, men kommunikasjonssvikt hindra vitjing der. En kamerat frå Bergen, som er frå staden, har lova å drive ein del SUF-verksemnd når han kjem heim til jul. ^

Odda:

Industriplass med omlag 10000 folk. Har heile tida vore prega av radikalt miljø. Feirtal av AP, SF og NKP i kommunestyret. Plassen er difor prega av dette "arbeidarstyret" reint ideologisk. Dvs. at sosialdemokratisk tankegang har fotfeste.

SUF-laget hadde 6-7 medlemmer. Men aktiviteten var svak grunna dårleg kontakt med sentrale organ, dårleg økonomi, ingen kontakt med fylkeslaget osv.

Laget arrangerte møte der eg innleia om "SUFs politiske oppgåver". Omlag 35 tilstades, bra debatt. Grunnlaget for ekspansjon ser bra ut. Den fyrste praktiske oppgåva laget tok var å spreie ei brosjyre om Hovedavtalen. Vidare vil ein leggja vekt på skolering. Aktiviteten ser såleis ut til å taka seg raskt opp.

Bergen:

Arbeidet glir bra, både med ytre aktivitet og studier. Bra fotfeste i blant studentane.

Sverre K.

RAPPORT FRA NORDLAND/TROMS.

I tidsrommet 18/11 - 24/11 besøkte jeg følgende steder: Narvik, Harstad, Bodø, Fauske og Mo i Rana.

Narvik.

Tidligere har vi hatt et stort og aktivt lag i Narvik, men laget besto hovedsaklig av gymnasiaster fra samme årskull og laget led en brå død etter at de fleste medlemmene samtidig blei ferdig med eksamen og forsvant ut av byen. Jeg skulle altså forsøke å oppspore nye SUF-kontakter.

Narvik har to store bedrifter som dominerer det økonomiske livet i byen totalt: jerbanen og LKAB (utskiping av jernmalm fra Kituna-grubene i Sverige). På disse bedriftene jobber det lite eller ingen ungdom fordi bedriftsledelsen praktiserer politikken om "naturlig avgang" slik at grunnlaget for SUF-arbeid der er heller dårlig. Men Narvik har 5 større skoler: gymnas, to ungdomskoler, yrkesskole og teknisk skole. Her skulle det altså absolutt være muligheter, men jeg traff ingen som kunne tenke seg å stå i spissen for dannelsen av et SUF-lag. (Av tidsmessige grunner rakk jeg bare å besøke gymnaset, den ene ungdomsskolen og den tekniske skolen). På gymnaset traff jeg et par uavhengige "radikalere", men ingen av dem stod på SUF's (eller SF's) politiske linje.

Det politiske livet i Narvik ser ut til å være dominert av en halv-fascistisk unge høyregjeng på gymnaset. Den ideologiske lederen for disse folka er lektor Arne Roll (riksmålstypen det var så mye blest om i avisene for ei tid sida).

De folka jeg traff i SF-laget var absolutt mot splittelse SF/SUF, og så vidt jeg forstod hadde det i det siste foregått en sterk venstrevridning i laget. En ung SF-er var villig til å være kontaktmann for SUF.

I studentlaget i Oslo finns det et par kamerater som var medlemmer av det gamle SUF-laget i Narvik. Det store antall skoleungdommer på stedet skulle gjøre det mulig for disse to å jobbe opp SUF-aktivitet neste gang de reiser hjem. De fleste elevene kommer sikkert fra arbeiderhjem.

Harstad.

SUF-laget i Harstad blei stifta våren -67, og har nå ca. 20 medlemmer, hvorav 12 - 15 pleier å stille på møtene. Den mest velykte aksjonen laget har hatt var utdelinga av låpesedlen i forbindelse med avtemninga over verkstedsoverenskomsten i vår. Aksjonen hadde som resultat at forbundsledelsens forslag blei forkasta av jernarbeiderne i Harstad med stort flertall. Avdelingsformannen i Jern & Met. (som går med en pamp i magan) var flyene forbanne fordi dette hadde "ødelagt det gode forholdet til forbundet". Laget har også delt ut løpesedler under Vietnam-uka.

De fleste medlemmene går på gymnaset, men en kamerat går på yrkesskolen der mulighetene er til stede for ekspansjon.

Laget hadde ingen representanter hverken på sommerleiren eller på landsmøtet, og på det møtet vi hadde om kvelden kom det fram en del skpsis til den linja som blei slått fast på landsmøtet. Det var stor interesse for den kommende skolekonferansen. Laget skal intensiveres stuiearbeidet i samsvar med landsmøtevedtaket.

Bodø.

Laget er svært nytt (blei starta ei uke før landsmøtet) og lider av de vanlige begynnervanskelighetene. Aktiviteten har vært noe tilfeldig, og laget har ikke organisert noe styre. Det var ingen alvorlige innvendinger mot SUF-linja. Laget har ca. 10 medlemmer fordelt vesentlig på gymnaset og lærerskolen. SF-laget er aktivt og venstreorientert.

Det er enda alt for tidlig å si noe om hvordan SUF-laget vil utvikle seg, men laget har en bra kjerne som er villig til å jobbe. Studieveedtaket på landsmøtet skal følges opp.

Fauske.

Her har det aldri eksistert noe SUF-lag, men på stedet har det lenge vært en 4 - 5 stykker som lenge har "liggi i vannskorpa". De er nå blitt 8, og det blei bestemt at de skulle konstituere seg som SUF-lag. Medlemmene består av gymnasiaster + en fra ungdomsskolen. En vanskelighet som det nye laget vil møte, er at ingen er fra selve Fauske, men bor enten på hybel i byen eller reiser lange veier hver dag for å komme på skolen. Forholdende på ungdomsskolen er jævlige, og mulighetene er til stede for å drive interessekamp. På gymnaset derimot er forholdende svært frie, friere enn på forsøksgymnaset, blei det sagt. Laget skal starte studiearbeid. Indre Salten distriktet har gamle revolusjonære tradisjoner. En del viktig industri og gruvedrift er plassert i området. Laget bør i framtida ikke mangle arbeidsoppgaver.

Mo i Rana.

Rana SUF er sikkert et av de beste laga i landet. Laget har 12 medlemmer, som stort sett ikke driver med annet enn SUF-arbeid. Laget har nylig skaffa seg ei flott offsettpresse + tilbehør, tils. verdier for over 50 000 kr. Medlemmene er godt skolerte, samtidig som de driver et intensivt massearbeid. Laget er godt integrert med arbeiderklassen på stedet, og de begynner å få et fast grep på det faglige arbeidet. Dette skyldes ikke minst venstrefløyen i SF-laget, som består av militante faglige tillitsmenn.

Sammen med distriktslaget på Helgeland skal de nå gi ut ei intern og ei ekstern avis.

Aktiviteten i Rana SUF er så omfattende at jeg ikke skal skrive mer om den her, en ide ville være å la kameratene fra Rana gjøre rede for sin aktivitet i et seinere nummer av Bolsjevik.

Av andre kamerater fra andre lag på Helgeland, traff jeg folk fra Nesna og Hemnes. Nesna er et lærerskolslag med 35 medlemmer. De dominerer den politiske aktiviteten på lærerskolen fullstendig. Distriktsstyret for Helgeland ligger her. Hemneslaget har 5 medlemmer. Laget har tidligere gitt ut avisa Veien Fram, men skal nå gå med i det sentraliserte distriktsprosjektet.

Tor Mc

I N N L E G G F R A L A G A

OM FORHOLDET MELLOM SF OG SUF I GJØVIK.

I Orientering nr. 40 kunne man lese: "Etter forespørsel fra formannen i Gjøvik SUF om innmelding av et ukjent antall SUF-medlemmer i Gjøvik SF -- --etc. etc. "Pga de mange feilene i denne uttalelsen vil jeg gi en liten bakgrunn for "denne forespørselen" og ei utgreiing om sakas forløp.

Forholdet mellom Gjøvik SF og Gjøvik SUF har vært tålelig bra. Vi har bl.a. vært med på en studiering sammen med SF-ere her i byen: På et av disse studiemøtene da det samtidig var medlemsmøte i SF, opplevde vi at de 4 tilstedeværende SF-ere valgte representant og varann til SF's landsmøte et halvt år før landsmøtet. Med all respekt for den valgte representanten, han kommer etter all sannsynlighet til å stemme mot fortsatt samarbeid SUF/SF.

Noe senere uttaler den daværende formannen i Gjøvik SF at den eneste årsaken til at man valgte representant til landsmøtet så tidlig, var å hindre at SUF-erne skulle melde seg inn og få en mer SUF-vennlig representant.

På Gjøvik SUF's årsmøte ble dette tatt opp, og det ble bl.a. nevnt at vi kunne melde inn 10 medlemmer (på kassas bekostning) i Gjøvik SF for å få valgt ny representant. Det ble ingen avstemning over hverken dette eller andre forslag i denne forbindelse på møtet.

Så, på et nytt studieringsmøte opplever vi at en ny valgkomite på 3 medlemmer lager en innstilling til nytt styre i Gjøvik SF. Vi frykter et anti-SUF-styre og kritiserer framgangsmåten ved valg av landsmøtorepresentant og nå innstillinga til nytt styre. Vi lurar på om ikke også vi SUF-ere skal få være med. Jeg, og ikke formannen, nevner at vi kunne tenke å melde oss inn bl.a. for å få valgt ny landsmøtorepresentant og nytt styre og også for å hjelpe SF her i byen (Gjøvik SF mistet halvparten av medlemmene sine pga Tsjekkoslovakia). Vi får da høre at vi absolutt ikke er ønsket.

Det var med forbløffelse at vi leste den tidligere nevnte uttalelse i Orientering. Formannen i Gjøvik SUF har aldri forespurt om å melde inn et ukjent antall medlemmer i Gjøvik SF. Derimot har jeg nevnt at vi kunne tenke å melde oss inn.

29. november holdt Gjøvik SF sitt årsmøte, og våre bange anelser holdt stikk. Det nye styret er hovedsakelig preget av en anti-SUF holdning. Dessuten opprettholder laget sin uttalelse av 13.10.

Dette er et typisk eksempel på hvordan SF's ultrademokratiske organisasjonsform gir seg utslag i personpolitikk og diktatoriske uttalelser. Ved å stenge ungdommen ute fra partiet, undergraver man det og splitter det opp i fraksjoner. Hendelsene i Gjøvik er etter min mening et nytt bevis på nødvendigheten av demokratisk sentralisme.

Arne H. Ro
medlem av Gjøvik SUF.

UTTALELSE FRA TRONDHEIM SUF

Følgende resolusjon ble vedtatt på medlemsmøte 17/9. (Den kommer så sent p.g.a. sentralstyrets adresseforandring og rot fra sekretæren i Trondheim SUF's side).

"Trondheim SUF støtter landsmøtets vedtak om tillempling av den demokratiske sentralisme hva angår punktene 1,2 og 4. Punktet 3 om eksklusjonsparagraf ble vedtatt uten forutgående diskusjon i lagene, altså i strid med den demokratiske

sentralismen. Vi tar derfor avstand fra landsmøtets behandling av dette punkt, og vi oppfordrer lagene til å diskutere behovet for en slik paragraf grundig før man tar den i bruk.

GJØVIK SUF

Her på et medlemsmøte diskutert Josef Stalin og er kommet fram til dette: Gjøvik SUF anerkjenner fullt ut Josef Stalin som en stor marxistisk ideolog, og oppfordrer derfor alle andre SUFere til å lese Stalin grundig. Men Gjøvik SUF finner å måtte ta avstand fra de metoder Stalin brukte som øverste leder av Sovjet-Samveldet. Hans politikk med utryddingen av alle opposisjonelle elementer beklages sterkt. Gjøvik SUF tar avstand fra den politikk Stalin førte overfor andre lands kommunistpartier i 30- og 40åra (bl.a. i Tyskland, Hellas og Kina). Den begynnende nykapitalismen på slutten av Stalin-tida tar Gjøvik SUF sterk avstand fra, og finner at Stalin må ta en stor del av ansvaret for det. Derfor mener vi at det vil være taktisk klokt å fjerne Stalin fra headinga i Ungsosialisten.

Revolusjonær hilsen Gjøvik SUF

TEISEN SUF

har i høst lagt hovedvekta på indre skolering i marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning. Vårt opplegg er:

Landmøtedok.

Kommunistiske manifest

Sosialismens utvikling fra utopi til vitenskap av Engels
Staten (Forelesninga først i "Staten og revolusjonen")

Om praksis

Hvor kommer de riktige tanker fra? og kap. i sitatboka

De tre mestleste historier av Mao Tse-tung

Landsmøtedokumentene egnet seg bra for diskusjon og vi hadde mange skolerende diskusjoner over dem. Erfaringene fra studiet av manifestet viser at dette forsåvidt egner seg bra som grunnskolering, men vi gjorde den feilen at vi lot diskusjonen gå over hodet på uskolerte medlemmer. Sosialismens utvikling har vi dårlige erfaringer med. Det viser seg at stoffet egner seg dårlig til å diskutere dagsaktuelle saker, og at man for å få fullt utbytte av det må sitte inne med store historiske kunnskaper. Staten egner seg bra til grunnskolering, og de diskusjonene vi har hatt over denne forelesningen har virket meget skolerende.

Laget har ved siden av studiene også drevet en praksis. Denne har i lokalområdet konsentrert seg om Vietnam-arbeid, spesielt i Uka, da vi enda ikke har stor nok kapasitet og høyt nok skoleringsnivå "til å spille piano med alle ti fingre".

Vi vil oppfordre alle lag til å skrape kassa og sende til sentralstyret nå!!

Styret i Teisen SUF

TILLEGG OG RETTINGER TIL SUF-BULLETTINEN OM MARXISTISK=LENINISTISKE GRUPPER I EUROPA.

VEST-TYSKLAND Kommunistische Partei Deutschlands (Marxisten-Leninisten) ble oppretta på en kongress i oktober. Adressa er den samme som bladet Roter Morgen. Deutsche Kommunistische Partei (DKP) er et revisjonistparti som ble oppretta i vår, og bygger på "fredelig overgang til sosialismen!" Det blir støtta av det opprinnelige (og fortsatt forbudte - omenn bare formelt) KPD. KPD har hatt praktisk talt hele leiinga i DDR, og følger trofast Ulbrichts revisjonistiske politikk.

NEDERLAND Marxistisch-Leninistisch Zentrum Nederlands utgir også bladet Communist.

BELGIA Gruppa "Parti Communiste Wallon", (organ L'Exploité) er nå gått over til å kalle seg Kinas Kommunistiske Parti.

ENGLAND Indian Workers Assosiation er sterkt prega av marxistisk-leninistiske synspunkter. Den organiserer immigranter til interessekamp, og har bl.a. ledet flere streiker.

SPANIA To organisasjoner kaller seg Partido Comunista Espanola (marxista leninista). Den største utgir Vanguardia Obrera. Gruppa som utgir Mundo Obrero er nærmest å rekne for et enmannsforetakende.

SVEITS "Parti du Travail" er mer å rekne for et slags venstreorientert valgforbund, og står ikke åpent fram som et revisjonistparti. Parti Communiste de Suisse er ledet av en politispion og provokatør. Vår broderorganisasjon er Organisation des Communistes de Suisse.

SAN MARINO M-L rørsle heter Movimiento Comunista di San Marino.

HELLAS Ei gruppe marxist-leninister arbeider innafor det greske kommunistpartiet (revisjonistene). Ei anna gruppe utgir bladet SPAK.

BULGARIA Ei marxistisk-leninistisk gruppe eksisterer, men de fleste sitter fengsla etter et påstått kuppforsøk i 1965.

VEST-BERLIN Marxisten=Leninisten Berlins, adr. Kleindienst 41, Herderstrasse 28, Vest-Berlin.

Int.sekr.

RETTELSE TIL POLITISK BULLETIN NR 2

(Ottosen, Gjeldsvik, Steen)

På side 7 under avsnittet "Sosiale skjeivheter i rekrutteringa til gymnaset" står det at artianerfrekvenser i Sogn og Fjordane har gått ned fra 3,0 i 1946 til 2,0 i 1963. Dette er sjølsagt tøys. Den laveste artianerfrekvensen i Norge finner vi jo i Finnmark, der ca 7,5% av barna tar artium. I Sogn og Fjordane var artianerfrekvensen 12,4 i 1958 og 12,6 i 1963. (altså stillstand) Det som har gått tilbake fra 3,0 til 2,0 er Sogn og Fjordanes andel av artianertallet i hele riket. På samme måte gjelder det for de fleste utkantfylkene at de ikke har økt sin andel av artianertallet.

Utdanningsekspløsjonen har altså i første rekke funnet sted i andre steder av landet. Tabellene er imidlertid ikke slik at det er mulig å komme med annet enn gjetninger om hvordan dette henger sammen med forandringene i klasseforholdene i landet.

Vår hovedtese i avsnittet var at utdanningsekspløsjonen først og fremst har funnet sted i middelklassen, mens arbeiderklassen, fiskerne og småbrukerne ikke på samme måte hadde tatt del i den forandringen som har funnet sted i retning av at stadig flere tar artium.

Vi har antydnet i bulletinen at dette må ses i sammenheng med alle de vanskelighetene som legges i veien for barn fra arbeiderklassen i skolen. Disse vanskene er av økonomisk art, av sosial, kulturell og praktisk art. De gjør seg gjeldende på alle trinn av skolesystemet, men særlig på de høyere trinn. I tillegg kommer også det at de høyere skolene og universitetene rekrutterer ungdommer på falske forutsetninger. --- De fleste nye studenter f.eks. har vel forhåpninger om en lyssende karriere om makt, innflytelse eller rikdom. Det er skapt sterke ideologier for å styre ungdommen til den utdanning som i øyeblikket gir best avkastning for kapitalistene: Før var det særlig en egen studentideologi: Dessuten krever den langvarige og harde indoktrineringa som skal til for å utdanne en "ekspert" sin egen ideologi, som ofte er en "vitenskap"sideologi eller "sannhet"sideologi. Nå kommer også "utdanningssamfunn"pratet I tillegg, fordi behovet for teknokrater på lavere nivåer er økende. Man setter sine forhåpninger til de mulighetene som utdanning byr på. Men bare noen ganske få kan få sine forhåpninger oppfylt. Arbeiderungdommen har mindre tendens til å bite på dette lureriet enn middelklassebarna. Småborgere er strebere og individualister.

De "beviser" for hovedtesen om at utdanningsekspløsjonen finner sted i middelklassen som leveres på side 7 i bulletinen nr 2.68/69 er for dårlige. Bedre statistisk materiale må skaffes fram og forskninga om disse emnene må fortsette. Men avsnittet inneholder bare den ene direkte feilen vi har nevnt.

Delen om Ottosenkomiteens innstilling har en ganske lang framstilling av "truselen fra USA" som skulle ligge til grunn for universitetsreformene i de vest-europeiske land. Denne truselen er reell, som framstillinga viser, men vi burde kanskje ha lagt større vekt på de interne europeiske grunnene til universitetsreformene. De enkelte deler av den kapitalistiske økonomien står i stadig skarpere konkurranse med hverandre. For såvidt kan vi se at Tyskland truer Frankrike, Frankrike truer Tyskland, Alcan truer Alnor, Fiat truer Citroën osv. Universitetsreformene er ikke så mye svar på en ytre trusel som svar på de økende motsetningene i kapitalismen som helhet. De vanskene kapitalismen har, blir alltid veltet over på folket, i dette tilfellet studentene.

Harald Mi

FRA UNGSOSIALISTENS REDAKTØR.

Som de fleste vil ha merka seg, er det lenge siden det har kommet noe nummer av UNGSOSIALISTEN. Nummer 4 kom ut omkring sommerferien, og etter det har det ikke kommet noe. Det er beklagelig, men det har flere årsaker (altså ikke bare latenskap). UNGSOSIALISTEN har aldri vært preget av planlegging, tvert om, anarki er det ordet som passer best på opplegget. Dette anarkiet er et resultat av en liberalistisk arbeidsstil, og avler mer liberalisme, nemlig hos artikkelforfatterne, skrivemaskinmedarbeiderne oppsettene, redaktør, trykkere osv. Denne totale mangel på planlegging førte i høst til at det tok over tre måneder før enkelte artikler var ferdige, og det var sentrale artikler det dreide seg om. Slikt er uholdbart og vi har lært. Heretter skal det bli satt frister for innlevering i god tid, og disse fristene skal overholdes med jernhard hånd. DERFOR BER JEG ALLE MERKE SEG AT FRISTEN FOR INNLEVERING AV STOFF TIL NUMMER 1, 1969 ER SATT TIL 10 JANUAR! Fristen for stoff til nummer 2 vil antakelig ligge omkring 20. februar, mens stoff til 1. mai-nummeret må være inne seinest 15. april. De to siste fristene er ikke endelige, men vi informerer om dem allerede nå, slik at folk kan vite omtrent hva de har å holde seg til.

Ved sida av den dårlige planlegginga har kontorsituasjonen bidratt til å forsinke UNGSOSIALISTEN. At SUF holdt til 1. oktober var uten kontor og siden da stort sett har vært opptatt med å bringe orden i det nye kontoret (12/12 har vi ennå ikke fast elektrisk opplegg), har sjølsagt bidratt ikke så lite hinder, og jeg vil faktisk påstå at det er hovedårsaka til at UNGSOSIALISTEN blir så forsinka som den blir. Men disse vanskelige arbeidsvilkåra er antakelig snart historie, og derfor er sjølsagt kritikken av den liberalistiske arbeidsstilen den langt mest interessante.

PÅL S

AKSJON POLITISK MILITÆRNEKTING:

På de to neste sidene bringer vi et par artikler om politisk militærnekting. Dette fordi det er nødvendig å diskutere hvordan aksjonen kan utvikles og intensiveres.

Ingen andre enn artikkelforfatterne sjøl står ansvarlig for de synspunktene som lanseres.

Samtidig er det kanskje grunn til å understreke at denne diskusjonen som nødvendigvis må føres - ikke må få noen til å tro at det er mindre viktig nå enn før å delta i aksjon politisk militærnekting. Aksjonen bør tvert imot styrkes og gjøres mer slagkraftig ved at vi nå bestreber oss på å få enda flere til å delta i den.

POLITISK MILITÆRNEKTING

Den politiske militærnekteaksjonen må nødvendigvis være en folkefront. Motsetninga går ikke mellom SUF og det militære, men mellom folk flest og det militære. Derfor må vår agitasjon inneholde en oppfordring til folk flest om å bekjempe det norske forsvaret, ved politisk militærnektning eller på annen måte.

Som folkefront er militærnekteaksjonen likevel spesiell. Vi kan ikke vente å få med oss andre enn aktivister, og de vil ofte på grunn av at de blir med på aksjonen bli radikalisert, slik at de snart havner i SUF. Riktignok går en rekke borgerlig-radikale og kultur-radikale kretser god for den politiske militærnekteaksjonen, men på en måte som ikke gir seg utslag i at noen fra disse kretsene virkelig nekter. Derfor består vår oppgave i å inngå folkefront med dem som virkelig nekter.

Her står vi overfor problemet med å få skikkelig kontakt med alle nekterne, bedre den indre diskusjonen og demokratiet i aksjonen radikalt og styrke aksjonens organisasjon for å gjøre den i stand til å opptrappes.

Tidligere har nye ideer om opptrapping og et delvis nytt innhold i aksjonen bare nådd nekterne som rykter, og disse ryktene kan til og med ha svekket aksjonen fordi de skapte mistanke om at noen i SUF kunne tenke seg å falle resten av nekterne i ryggen og distansere seg fra dem. Nå vil arbeidet i aksjonen bli intensivert, og det blir gitt ut en intern bulletin, og det blir arrangert en konferanse i januar. Dermed skulle det være mulig å nå fram til enighet gjennom diskusjon blant nekterne om hvordan aksjonen kan komme videre.

Derfor lanserer jeg forsøksvis en idé her. Jeg understreker så sterkt jeg kan at det ikke er meninga å sette den ut i livet dersom ikke alle militærnekterne gjennom diskusjon kan bli enige om et slikt tiltak.

Jeg understreker også at en forutsetning for fornuftig diskusjon om alle algs tiltak for å videreutvikle aksjonen, er at vi videreutvikler det politiske grunnlaget for aksjonen og gjør det helt klart at det dreier seg om en organisert aksjon. Politisk overbevisning er en meningsløshet. Vi skal ikke bare bevisstgjøre enkeltindivider, men også på tusen forskjellige måter styrke arbeiderklassens kampkraft. Aksjonen må utvikle seg til et skikkelig redskap for arbeiderklassens kamp på dette området, og ikke syke hen til en utveg for individer med dårlig samvittighet.

Jeg tenker meg at de agitatoriske mulighetene i aksjonen slik den drives idag kan være uttomt om kanskje ett år eller to. Å fortsette å sende kamerater i fengsel vil da bare være unødvendige ofre. Dette punktet da vi ikke kan komme lenger slik vi driver idag, vil ikke være nådd for mange kamerater har gått i fengsel, for dette vil jeg si seg sjøl si at to hundre hadde vært gjennom sivilsaka si og befant seg i fengsel, var utkalt eller ventet på utkalling. Hvis alle disse skreiv under en erklæring om at de med øyeblikkelig virkning ville gå inn i det militære for å motarbeide det innenfra, så ville det være et overraskende steg som understreket vårt klassesynspunkt på militærvesenet og ga oss presse, foredragsinnbydelser og andre anledninger til å forklare oss. Jeg tror ikke egentlig vi kan gjøre så mye innafor det militære, men hvis vi bare lar aksjonen vår løpe ut i sanden uten å forsøke å opptrappe den og gi oss sjøl nye muligheter til agitasjon, er det i alle fall sikkert at det ikke vil gå mange år før aksjonen er blitt fullstendig verdiløs. Jeg ser gjerne at flere kommer med andre ideer om hvordan vi skal komme videre.

En slik erklæring fra nekterne vil kanskje gjøre det vanskelig for framtidige nektere som vil stå på et politisk grunnlag og få sitt syn godkjent. Men å få politisk militærnektning godkjent er da ikke noe mål for vår aksjon? Hele aksjonen med de mulighetene den har er jo grunnlagt på det faktum at politisk militærnektning ikke blir godtatt.

Harald M.

Første det gang det kom fram motstridende syn på hvordan aksjonen skal legges opp framover, var - så vidt jeg veit - på siste sommerleir. Noen kamerater hevdet et syn som kort uttrykt går ut på følgende:

- Vitsen med aksjonen er den publisiteten den får. Hittil har borgerpressa skrevet mye om aksjonen, men vi kan ikke vente at dette vil fortsette i all evighet. Snart vil det gå rutine i dommene, og vi kan i høyden oppnå smånotiser som: ... X politiske militærnekttere fengslet siste år, mot normalt Når publisiteten har nærmet seg et sånt lavmål, er tidspunktet inne til å avblåse aksjonen å starte en "aksjon politisk militærtjeneste", dvs. gå inn i "forsvaret" og agitere der. En annen ting som også taler for å avblåse aksjonen etter ei tid, er at det vil føre til alvorlige kaderproblemer å ha et par hundre av våre beste folk i fengsel omtrent samtidig.

Sånn omtrent gikk argumentasjonen. Seinere har jeg hørt disse argumentene blitt gjentatt at par ganger seinere. Sist gang var på et møte for politiske militærnekttere i Oslo, der en 3 - 4 stykker av de omtrent 30 framtrådte var ikke-SUF-ere. En av disse folkene blei ytterst forbittra da han fikk seg dette synet forelagt som SUF's nye syn. Det er bl.a. erfaringene fra dette møtet, som har gjort meg overbevist om at den linja som er referert overfor, er fullstendig feilaktig.

Det har hele tida vært klart at SUF ikke har oppfatta denne aksjonen som en aksjon bare for våre egne medlemmer. I alle de løpesedler vi har delt ut har vi oppfordra all ungdom til å nekte NATO-tjeneste. Det er klart av vi derfor har fått et ansvar for de ikke-SUF-ere som har blitt med på aksjonen, sjøl om disse er få. Vi kan ikke f.eks. ett år komme til disse folkene mens de soner sine dommer å si: Hør nå kamerat! Her sitter du i et mørkt hull, glemt av borgerpressa. Dessuten har SUF fått kadermangel. Vi avblåser aksjonen, og agiterer i militæret. Dette var nøyaktig den linja som DNA og Venstre kommunistisk Ungdomsfylking (forløperen for AUF) førte da de startet sin militærstreik i 1925, for bare å avblåse den et par måneder seinere. Argumentet for avblåsingen var da (som nå) at "aksjonen måtte føres videre". I løpet av denne tida var 50 rekrutter blitt fengslet for å ha fulgt parolene fra DNA og VKU. Det er klart at dette blei oppfatta av de som hadde fulgt parolene, som forræderi, og det er klart at det var forræderi. Det har ofte vært sagt i SUF at vi må lære av de feil arbeiderbevegelsen har begått før, det ville være tåpelig å begynne på en teoretisk steinalder bare for å begå alle de feil som har vært begått før. Hvis vi er villig til lære av andres feil, så skulle det være opplagt at den linja som er referert til over, ville være en kjempebommert å sette ut i livet.

Noen kamerater har, konfrontert med erfaringene fra -25, sagt det sånn: OK, la oss ikke gjøre den tabba en gang til. La det bli klart allerede nå slår fast at etter at nekterne ei tid har sitti fengsla, så, på samme tidspunkt, sier alle seg villig til å inntre i militæret. Da unngår vi forræderibeskyldningene. Bortsett fra at dette er feilaktig (aksjonen er allerede i gang), så ville en slik strategi være fullstendig meningsløs. Ei slik linje går jo ikke ut på annet enn at vi allerede nå skal si oss villig til å avtjene NAT-tjeneste. Vi vil bare sitte i fengsel først. Hva faen er vitsen med det? Det er jo bare å drite seg fullstendig ut. I beste fall ville det bli oppfatta som å drive ap mod rettsvesenet: slik som provoene dreiv i Amsterdam.

Bortsett fra å avblåse aksjonen nå (ingen har, så vidt jeg veit hevdet et slikt syn) finnes det bare en vei som er holdbar: Før aksjonen slik som nå, men med en nødvendig reorganisering for å gjøre aksjonen langt mer effektiv enn hittil. Til argumentet om kaderproblemer er å si at vi vil få de samme kaderproblemer med folk i militæret, som i fengsel, ja kaderproblemene vil i virkeligheten bli mindre ved fengselsstraffene antakeligvis blir på langt under 12 måneder som er tjenestetida i hæren (16 måneder i marinen og flyvåpenet). Argumentet om at vi vil bli tidd i hjel i borgerpressa, er også svakt. Når begynte vi å stole på hjelpa fra borgerpressa? Som kjent har en gammel kinesisk vismann sagt noe om å stole på egne krefter... Mitt forslag er: Aksjonen organiseres som en front av nekterne sjøl. Fronten organiseres med klare ansvarsforhold slik at bl.a. propagandaen i forbindelse med rettsakene, kan komme ut til massene på en effektiv måte. SUF stiller sitt apparat til disposisjon for fronten. Vi går ikke i fengsel frivillig, men setter oss til motverge. Fengslene utsettes for demonstrasjoner, jmf. Ge on 1.mai.

TOR M

FÅR I ULVEKLÆR.

De fleste mennesker som ønsker å uttrykke tanker, er henvist til å gjøre dette gjennom språket. Dette var allerede Adam klar over.

Denne kommunikasjonen kan manifestere seg på mange måter. Tre eksempler:

- 1) et klart og entydig utsagn kan være et uttrykk for en klar tanke. (hvilket bør tilstrebes)
- 2) et uklart utsagn kan være et uttrykk for en uklar tanke. (dette kan sies å ha gyldighet for mesteparten av f. eks. Røislands offentlige uttalelser gjennom siste mannsalder)
- 3 et klart utsagn kan være et uttrykk for en uklar tanke.

Jeg skal her ta for meg den siste typen utsagn.

En hovedeksponent for denne siste type er utvilsomt Morgenbladet, dette fascistiske anstroknede organ for det uopplyste pengevelde og sistnevntes lavpannede løpegutter med frihetsfåmmene konstant brennende i sine torskeøyne. Et par eksempler skulle klare seg. "Ved å foreta den groteske sammenligning mellom den brutale og selvavslørende okkupasjon (av Tsjekkoslovakia) og USAs engasjement i Vietnams frihetskamp, prøver SF-gjengen å gi inntrykk av at Sovjet-Unionen i grunnen ikke gjør annet enn hva andre stormakter foretar seg". (Morgenbladet på lederplass 2.9.69) "Kan Johnson redde Romania?" (overskrift 3.9.68.)

Morgenbladet fortjener imidlertid ikke noen ytterligere kommentar, dette organ kaster bort daglig mer enn tilstrekkelig trykksverte til å karakterisere seg selv som en kolosal papirtiger.

Så over til Orientering som eksplisitt kaller seg selv en "sosialistisk ukeavis". I nr. 37, 1968, er med utgangspunkt i debatten SF/SUF gjengitt et vedtak fra SF's landstyre: "Landsstyret stadfester at SF står på sitt prinsippprogram. Landsstyret avviser dermed tesen om demokratisk sentralisme og proletariatets diktatur." - Det er tydelig at mange medlemmer er blitt oppmuntret til å ta del i denne "debatten". På side 11 i samme nr. finner vi et innlegg av Fredrik Hoffmann, som bl.a. finner det dypt forstemmende at SUF "ikke klarer å prestere noe annet enn halvfordøyet oppgulp av gammelkommunistisk fraseideologi". Jeg undres på om jeg er den eneste som fikk en kvalm fornemmelse av at dette egentlig horer hjemme i Morgenbladets lederspalte.

På side 5 finner vi under en noe underlig overskrift et intervju med Finn Gustavsen. Han lar seg avbilde i Stortinget med teksten: "all makt er ikke i denne sal" (hva er så konsekvensen av det?) Etter å ha sløtt fast "SF er blitt radikaliseret i takt med den nasjonale og internasjonale virkelighet", sier han videre: "Men ingen tror vel at jeg med radikaliseret mener noe som helst i retning av gammelkommunisme og venstrekonservatisme slik det kommer til uttrykk i SUF's politiske plattform."

Fra Hans Skjervheims side er vårt språk blitt tilført glosen "venstrefascisme". Han bør vel kanskje gjøre knefall i takknemlighet over at Gustavsen på dette punkt er så reformistisk at han nøyer seg med begrepet "venstrekonservatisme". - Det interessante og vesentlige i denne forbindels er imidlertid Gustavsens utlegning av "demokratisk sentralisme" og "proletariatets diktatur". Han sier: "For enkelte unge er kanskje uttrykket (demokratisk sentralisme) noe som smaker av revolusjon, innsatsvilje og pågangsmot. Men "demokratisk sentralisme" har vært praktisert i en årrekke i Norge av Arbeiderpartiet, nøyaktig i de årene da partiet konsoliderte sin makt og oppga ethvert revolusjonært perspektiv, på samme måte som av Sovjets kommunister da de ble "revisjonister"."

Jeg vil her få lov til å minne om situasjonen i Russland i 1921. Mens Komintern i 1920 var preget av troen på verdensrevolusjonen, var revolusjonsbølgen i vest året etter, ebbet ut. Innenrikspolitisk var situasjonen den at store masser av arbeidere gikk til streik, bolsjevikene syntes å være omgitt av en fiendtlig landsbygd, soldatene på Kronstadt solidariserte seg med arbeiderne og angrep selve det politiske systemet. På denne bakgrunn er det så Lenin på slutten av parti-kongressen i 1921 uventet fremmer to resolusjonsforslag:

1. Enhet i partiet. Dette - nettopp dette - rammer arbeideropposisjonen og de demokratiske sentralister.
2. Om syndikalistiske og anarkistiske tendenser i partiet. Dette var rettet mot idéen om at fagforeningene skulle overta makten i bedriftene, og står i klar motsetning til partiprogrammet av 1919.

Når Finn Gustavsen derfor sier at "demokratisk sentralisme har vært praktisert av....Sovjets kommunister da de ble revisjonister", er dette ganske enkelt positivt feilaktig. Grunnlaget for hans historiske funderte kritikk av dette prinsippet er således bortfalt.

Om "proletariatets diktatur" sier han: "Proletariatets diktatur var således en borgerkrigsideologi for samfunn med forutsetning for voldelig omveltning, og er selvsagt utelukket i 60- og 70-årenes Norge."

Jeg skulle gjerne vite hvordan Gustavsen og likesinnede vurderer borgerskapets evne til å absorbere politiske motstandere. Et "stabilt demokrati av den typen vi har i Norge i dag er avhengig av en viss fleksibilitet for sin fortsatte beståen. Motsanderne av kapitalismen er nokså ufarlige så lenge de bare tilstreber representasjon på Stortinget og benytter seg av kampmidler som ligger innenfor det kapitalistiske systemets rammer for å bekjempe dette system. "Hertuginnens omfavelse" og DNAs utvikling burde være skremmende i tilstrekkelig grad. Det er heller ikke overraskende at dette partiet praktiserer en jernhard demokratisk sentralisme.

Videre vil jeg be Gustavsen og alle andre som angriper SUF så sterkt om å definere begrepene de bruker før de tar avstand fra dem.

I 1917 syntes det hos de russiske bolsjevikere å herske nokså uklare forestillinger om hva "proletariatets diktatur" innebar. (La meg minne om at Marx selv bruker uttrykket et par ganger.) Det kan presiseres i to retninger:

1. I sosiologisk-filosofisk betydning at "arbeiderklassen har makten".
2. Med en historisk parallell til jakobinernes demokratiske diktatur.

Jeg vil da ganske enkelt spørre om man tenker seg å sprengte lydmuene fra Stortingets talerstol. Venter man seg at de som i dag sitter med makten lojalt og nærmest med glede vil gi fra seg sine privilegier, så snart det fattes et stortingsvedtak om dette? I så fall vil Norge virkelig kunne bli noe av et forbilde for alle anti-kapitalistiske krefter i andre land, og fremtidens skolebarn vil i sine historiebøker kunne lese om Stortingets fortreffelighet: "Den..../..19(?) vedtok Stortinget med 76 mot 74 stemmer at kapitalistenes utbytting av arbeiderne nå var forbudt. Da ble sosialismen innført i vårt land, og derfor er dette en stor dag i vår historie." (Jeg håper det er unødvendig å peke på at vi, i likhet med Hellas, er medlemmer av en forsvarsallianse for demokrati og frihet.)

Nytt sitat fra intervjuet med Finn Gustavsen. Her kommer det: "Og det: "Og det kan jeg trygt si ifra at uansett hvor godt et nytt sentralstyre måtte bli, så vil jeg ikke bli noen politisk linedanser for det."

Dette minner sterkt om den liberale representasjonsteori, ja, det er nesten som om konservatismens far, Edmund Burke, skulle ha sagt det selv. (Til sammenligning siteres fra sistnevntes tale til sine velgere i Bristol 1774: "Deres representant sviker dere hvis han oppgir sin egen overbevisning til fordel for deres mening. Å gi uttrykk for en mening, det er alle menneskers rett. Standpunktet til en valgkrets er en viktig og verdifull ting, som representanten alltid bør glede seg over å høre, og som han alltid bør ta opp til alvorlig overveielse. Men autoritative instruksjoner, MANDATER, som representanten er blindt forpliktet til å adlyde....., selv om det er i rak motsetning til hans egen overbevisning og dømmekraft, det er ting som er fullstendig ukjente for dette landets lover..... Parlamentet er en delibererende forsamling til en nasjon, med en interesse, frihetens."

Jeg håper jeg tar feil når jeg mistenker SF'erne for til de grader å ha forelsket seg i SF's prinsippprogram at de har mistet gangsynet av det. En slik langsomt tiltagende nærsynthet har som siste stadium total forblindelse. Det er dessverre ting som tyder på at dette stadium nå er innen rekkevidde.

Kamerater! Hva er målet? Er det ikke å bekjempe kapitalismens odelsgjelder og utbytting i alle dens manifestasjoner og sammen bygge opp et samfunn uten utbytting, uten krig, uten Johan-symboler, et samfunn hvor menneskene kan SAMARBEIDE på alle områder?

Politikk er ikke det muliges kunst. Politikk er - når den avskrolles den aura som en gigantisk borgelig mystifikasjonsprosess har dekorert den med - ikke lenger en slags konkurranse i et spill med tusen innebygde kompromisser. I sin nakenhet står den som en kompromissløs kamp mellom historiske sannhet og fundamental misforståelse. Noe tredje fins ikke. (Eller skal f.eks. FNL la løpeguttene for den amerikanske imperialismen diktere dem kompromisser? Skal Norge melde seg halv års ut av NATO, og la Guggenberger og H.O.Christophersen bli sittende med sine frihets flammer på Kolsås til evig tid?)

Jeg ser SF'ernes reaksjon på SUF's landsmøte som en blanding av frykt- og fluktreaksjon., i stor utstrekning betinget av en gryende forelskelse i Stortinget. Men i dag kan ikke kampen stå mellom sosialister. Jeg tror heller ikke at dette skulle være nødvendig. Er man enig i målsettingen, er det midlene som skal være gjenstand for diskusjon. Det beste organisasjonsprinsipp som finnes, er etter min mening den demokratiske sentralismen (da selvsagt ikke slik den feilaktig fremstilles av Finn Gustavsen), og når det gjelder proletariats diktatur,

er dette en uomgjengelig nødvendighet for enhver som ønsker å se.- Løfsnes' uttalelser til Høires Pressebyrå tyder på at han står med høyre fotblad i kapitalen og det venstre projisert inn i himmelen. Hans forsøk på å framstille SF og SUF som to klart atskilte grupper som står mot hverandre, kan, dersom han lykkes, vanskelig få noen annen konsekvens enn en høyredreining for SF. Derfor gjelder det nå å besinne seg, finne ut hva som i realiteten skiller, og hva som forener.

Det er ytterst beklagelig at SF'erne skal henge seg på et kors av semantiske gjenferd, mens kapitalismen er i ferd med å henge seg selv på et kors av gull og barnelik. Vi lever i en verdenssituasjon som på mange måter er ekstrem. Det er også situasjonen i Norge. Det betyr at vi må ta et klart standpunkt for dem

som Edmund Burke kalte den ureflekterte "svinske masse". Og vi må forberede oss på å gå til handling på den mest effektive måte.

Dette betyr, i sin tur, ikke at vi blir diktaturets haltende trommeslagere. Det betyr at vi må opphøre å være horens, kirken og den gradvise utviklings galoperende løsehester.

PAUL K

POLITISKE BULLETER:

Vi gjør oppmerksom på at de politiske bulletinene som er kommet etter landsmøtet, har vært nummerert på en stort sett feilaktig måte.

Dette er det all grunn til å kritisere oss sjøl for. Og idet vi her setter opp en fullstendig oversikt over bulletinene - med riktige nummer, er det vår hensikt for framtida å gjøre vårt ytterste for at nummereringa skal bli mindre forvirrende.

- Nr. 1: Om marxistisk-leninistiske grupper i Europa.
- Nr. 2: Gjelsvik-komiteen, Steen-komiteen, Ottosen-komiteen
- Nr. 3: Interesseskamp i skolen.
- Nr. 4: Om Herbert Marcuse.
- Nr. 5: Om Sandberg-komiteens forslag til nytt skattesystem.

Sentralstyret.

